

## **SOBRE L'AMOR**

per GRISELDA COS I BOADA,  
monja de Sant Pere de les Puel·les

El relat de la creació en el llibre del Gènesi fou elaborat amb una gran força i se centrà especialment en l'home i la dona com a éssers en relació. La soledat humana hi és vista com una realitat negativa, per això el text destaca la complementarietat i una feliç relació d'amor.

El paradís sempre ha estat contemplat com un àmbit per a les relacions de l'home amb Déu, tot i que, per a Adam, fou la dona qui esdevingué per a ell l'únic ésser complementari. Jesús reconeix en aquest bell començament bíblic l'ideal del projecte volgut per Déu. L'home ha estat creat per a la relació i per això li cal l'alteritat.

Que els esposos s'estimin sembla ser una exigència divina. La voluntat de Déu és fins i tot que l'home i la dona siguin una sola carn, sense superioritat ni domini. Reeixir en la convivència serà l'ideal.

L'actitud bondadosa de Jesús davant aquella dona adúltera que un dia li van portar perquè la jutgés, ha de marcar també la nostra actitud. Davant l'altre ens cal tenir un cor compassiu. Els relats evangèlics ens són un repte constant a posicionar-nos plens de respecte davant la singularitat dels altres. Sí, un repte, perquè l'altre només és conegut plenament per Déu.

Quan una parella es casen es comprometen a treballar durant tota la vida en el mutu coneixement, sabent que aquest serà el fonament del seu amor. Tenir fe l'un en l'altre i maldar per a «suportar-se amb una gran paciència les febleses, tant físiques com morals», com ens recomana sant Benet en el capítol 72 de la seva Regla, constitueix l'èxit d'un camí en l'amor.

Jesús responent «Al principi no fou així» als qui li plantejaven el fet del divorci, apel·la al sentit original i exigent de les nostres relacions. I ens recorda que l'amor i la fidelitat, lluny de ser només un afer legal, ens remet a la voluntat inicial de Déu, dient «Al principi no fou així».